

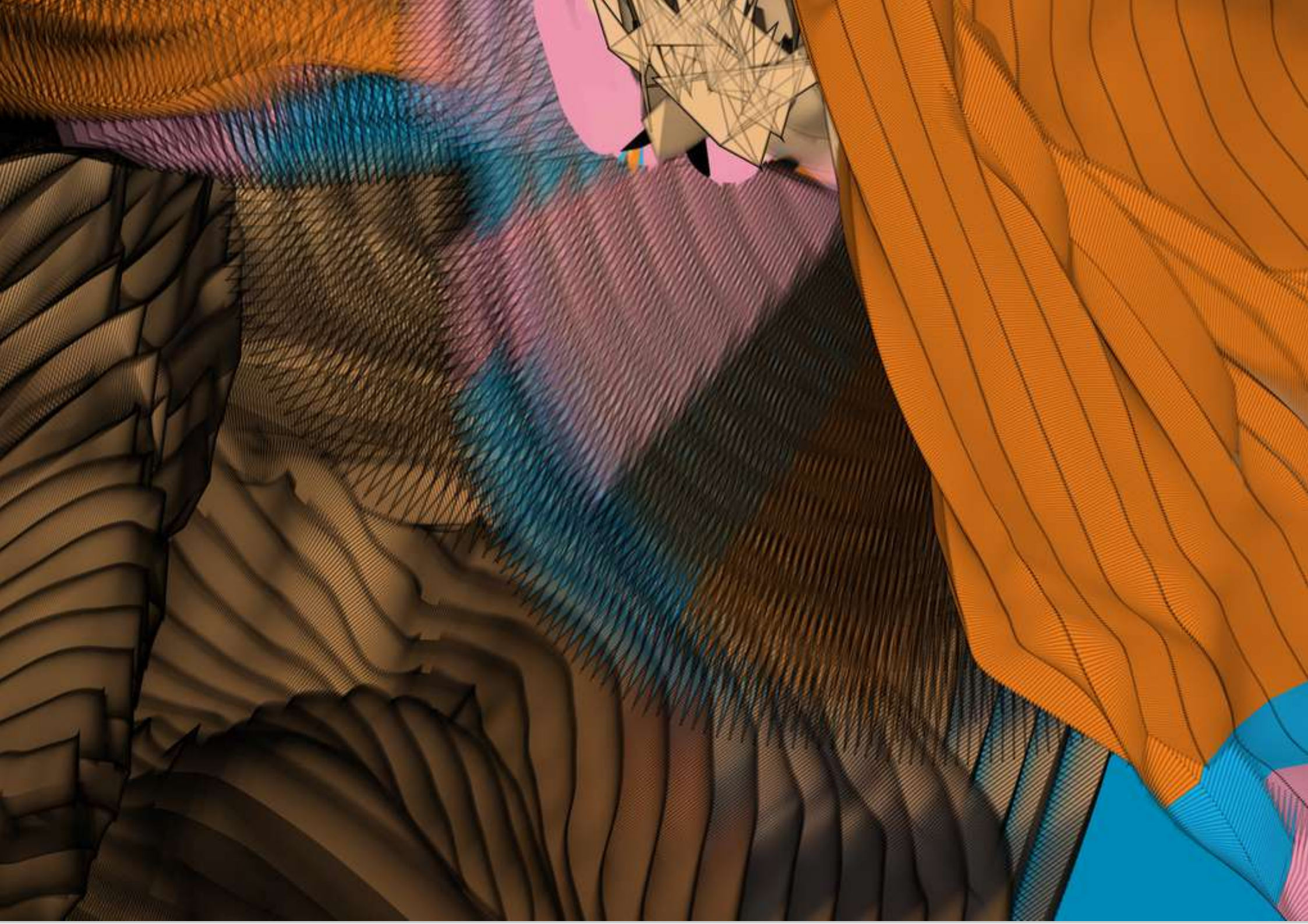
Concert Inaugural de l'Any Joan
Manén
— 10è cicle de concerts Els Teus
Clàssics

Palau Cambra Lied

Dimarts, 9 de febrer de
2021 – 19.30 h

Petit Palau

Programa

Júlia Farrés-Llongueras, soprano; **Roger Padullés**, tenor;
Josep-Ramon Olivé, baríton; **Maria Teresa Garrigosa**,
soprano; **Montserrat Seró**, soprano; **Beatriz Jiménez**,
soprano; **Marta Valero**, mezzosoprano; **Elena Copons**,
soprano; **Anna Tobella**, mezzosoprano; **David Alegret**, tenor

Albert Giménez, **Lluís Rodríguez Salvà**, **Enrique
Bagaría**, **Mireia Fornells**, **Jordi Masó**, **Marc
Heredia**, **Josep Surinyac**, **Emili Blasco**, **Jordi
Armengol**, **Joan Miquel Hernández**, **Daniel
Blanch**, *pianistes*

Joan Vives, presentador

Joan Manén (1883-1971)

“Rosenbaum”, núm. 3 de *Cinc cançons
alemanyes*, op. A-4

Enric Granados (1867-1916)

“Gracia mía”, núm. 7 de *Canciones amatorias*

Júlia Farrés-Llongueras, soprano; Albert Giménez,
piano

Juli Garreta (1875-1825)

En l'enterro d'un nin

Xavier Gols (1902-1938)

Si jo fos pescador

Roger Padullés, tenor; Lluís Rodríguez Salvà, piano

Jordi Cervelló (1935)

Dalt del cim

Josep Ramon Olivé, baríton; Enrique Bagaría, piano

Carme Karr (1865-1943)

La non-non dels papallons

Maria Teresa Garrigosa, soprano; Mireia Fornells,
piano

Salvador Brotons (1959)

de *Cançons de la roda del temps*, op. 128

“Cançó de l'albada”, núm. 1

“Cançó del matí encalmant”, núm. 2

Montserrat Seró, soprano; Jordi Masó, piano

Joan Lamote de Grignon (1872-1949)

L'àngel de la son

Joan Manén

“Els contrabandistes”, núm. 3 de *Quatre cançons populars catalanes*

Beatriz Jiménez, soprano; Marc Heredia, piano

Joan Manén

"Der Totenkranz", núm. 3 de *Quatre cançons alemanyes, op. A-10*

Eduard Toldrà (1895-1962)

“Madre unos ojuelos vi”, núm. 2 de *Seis canciones castellanas*

Marta Valero, mezzosoprano; Josep Surinyac, piano

Ricard Lamote de Grignon (1899-1962)

Cant espiritual

Josep Ramon Olivé, baríton; Emili Blasco, piano

Isaac Albéniz (1860-1909)

“Le paradis retrouvé”, núm. 2 de *Quatre Mélodies, IIA 22*

Frederic Mompou (1893-1987)

“Jo et pressentia com la mar”, núm. 3 de *El combat del somni*

Elena Copons, soprano; Jordi Armengol, piano

Rafael Ferrer (1911-1988)

El noi de l’Ave Maria

Anna Tobella, mezzosoprano; Joan Miquel
Hernández, piano

Joan Manén

“El rossinyol”, núm. 4 de *Quatre cançons
populars catalanes*

Francesc Pujol (1878-1945)

La ginesta

David Alegret, tenor; Daniel Blanch, piano

Durada del concert: 85 minuts, sense pausa.

Concert enregistrat per Catalunya Música.

#celebracions #patrimonicatalà

Comentari

En l'Aniversari de Joan Manén

Fa tretze anys que un grup de músics ens vam trobar per primera vegada en l'acte de commemoració del 125è aniversari del naixement de Joan Manén, organitzat per l'Associació Musical Mestres Directors. En aquell moment parlar del compositor i violinista suposava tractar d'una figura completament desconeguda de la nostra història musical. Només els que començàvem a treballar i interpretar la seva obra i a descobrir-lo com a violinista albiràvem el gran viatge que s'obria davant nostre. Descobrir aquest llegat ha estat any rere any una font inesgotable de descobertes que ens ha anat refermant en la importància i el valor del músic. Ara, deu anys després de la creació de l'Associació impulsada pels músics que ens vam trobar el 2008, podem concloure que al món musical català Joan Manén ja no és un desconegut, sinó que és per fi una realitat.

La intensa tasca que hem dut a terme al llarg d'aquests anys des de l'Associació ens han permès presentar a la societat l'existència d'aquest músic que per la vàlua de la seva obra i la reconeguda trajectòria internacional que va tenir mereix estar entre la plèiade dels grans músics catalans de la nostra història. I durant aquests deu anys de tasca de l'Associació un dels fets més destacables i que més ens omple de goig ha estat veure com l'aprofundiment en el coneixement d'aquest músic ens ha permès prendre consciència de l'immens llegat musical que tenim a Catalunya. Joan Manén ha esdevingut per a l'Associació la força motriu per desenvolupar un ampli i imprescindible projecte de difusió del nostre patrimoni musical.

Aquest 2021, cinquanta anys després de la mort del músic, i tretze anys després que es produís l'espurna originària del projecte de l'Associació, arriba l'hora de la consolidació de Joan Manén. Cal que el compositor sigui programat de forma habitual a les nostres programacions i que alhora es refermi com un dels referents interpretatius del nostre país.

Inaugurem l'Any Joan Manén i celebrem la desena edició del cicle de concerts Els Teus Clàssics amb un concert protagonitzat per dotze cantants i dotze pianistes que han participat en les nou edicions anteriors del cicle. Gràcies a ells i al seu ferm compromís en la difusió de la música de compositors catalans el projecte de l'Associació Joan Manén, que aquest any també compleix deu anys, ha pogut fer-se realitat. Aquest acte inaugural coorganitzat amb el Palau de la Música Catalana suposa el tret de sortida d'un any ple d'activitats que ens ajudaran a conèixer millor i a posar en valor l'obra de Joan Manén, un dels grans músics catalans internacionals del segle XX.

Daniel Blanch, president de l'Associació Joan Manén

Palau Píanc

Temporada 2020–21

DL 15.03.21

Grigory Sokolov
—La llegenda continua

DJ 08.04.21

Sir András Schiff
—Bach i Beethoven

DJ 15.04.21

Javier Perianes
—L'amor i la mort

DT 20.04.21

Lang Lang
—*Variacions Goldberg*
de Bach

DJ 22.04.21

Khatia Buniatishvili
—Una veu pianística
única torna al temple

DT 08.06.21

Alba Ventura
—Integral d'*Iberia*
d'Albéniz

#LaMúsicaEnsOmpléDeVida

Confecciona el teu pack a mida i gaudeix del **15% de descompte** (de 4 a 9 concerts) i del **20% de descompte** (a partir de 10 concerts). Preus especials per a grups i packs a mida d'entrades. Consulta els descomptes per a menors de 35 anys a www.palaumusica.cat/joves

Més informació a www.palaumusica.cat

Textos

Joan Manén (1883-1971)

“Rosenbaum”, núm. 3 de *Cinc cançons alemanyes*, op. A-4

Poema de Ernst von Wolzogen (1855-1934)

Escampo roses pel teu camí, estimada promesa,
les aboco sobre el teu estimat rostre i el teu estimat llaüt.
I per a nosaltres dos la teva més bella cançó i els teus més bells
sognis...
aleshores dos preciosos rosers creixeran fins al cel.

Enric Granados (1867-1916)

“Gracia mía”, de *Canciones amatorias*

Text anònim

Gracia mía, juro a Dios
que sois tan bella criatura
que a perderse la hermosura
se tiene de hallar su voz.
Fuera bien aventurada
en perderse en vos mi vida
porque viniera perdida
para salir más ganada.

¡Ah! Seréis hermosuras dos
en una sola figura,
que a perderse la hermosura
se tiene de hallar en vos.
En vuestros verdes ojuelos
nos mostráis vuestro valor
que son causa del amor
y las pestañas son cielos;
nacieron por bien de nos.
Gracia mía...

Juli Garreta (1875-1825)

En l'enterro d'un nin

Poema de Jacint Verdaguer (1845-1902)

A l'entrar al cementiri
he sentit olor de lliri;
no n'hi ha cap de florit:
sols al cloure's una fossa
obirí la testa rossa
d'un noiet petit, petit.

Lliri blanc de la ignocència,
jo he sentit la teva essència
quan pujava cap al cel,
deixant sols aquí a la terra
de flor mústia la desferra,
d'on l'abella ha tret sa mel!

Xavier Gols (1902-1938)

Si jo fos pescador

Poema de Joan Salvat-Papasseit (1894-1924)

Si jo fos pescador pescaria l'aurora,
si jo fos caçador atraparà el sol;
si fos lladre d'amor m'obririen les portes,
si fos bandit millor

que vindria tot sol:

–els carcellers del món no em sabrien mai l'ombra,
si fos lladre i bandit no em sabrien el vol.
Si tingués un vaixell m'enduria les noies,
si volien tornar deixarien llurs cors:
i en faria fanals

per a prendre'n de nous.

Jordi Cervelló (1935)

Dalt del cim

Poema de Màrius Torres (1910-1942)

Caminàvem, caminàvem.
Caminàvem amb una lleugeresa divina
entre paisatge dòcils,
vells arbres, arbres vells,
reverdits ens ombrejaven.
Prats gerdíssims i florits,
refeien per nosaltres la catifa més fina
un etern pleniluni durant les nostres nits clarejà.

Carme Karr (1865-1943)

La non-non dels papallons

Poema d'Apel·les Mestres (1854-1936)

Dormiu, dormiu, papallors d'or,
ja s'ha adormit l'última flor
sobre son llit de molsa.
Papallons d'or, dormiu, dormiu;
les nits són curtes a l'estiu
i la dormida és dolça.

Pareu lo vol que'l sol se pon,
lo grill vos canta la non-non
gronxant-se en una espiga;
dormiu en pau que'l rossinyol
ja os cridarà tantost lo sol
sobre les planes riga.

Dormiu en pau; passeu la nit
damunt d'un càlzer recollit
on una flor somnia
en les carícies i els petons,
en lo bronzit dels papallons
que l'han besada al dia.

Dormiu pensant que al pic del sol
igual que avui prendreu lo vol
que tantes flors enyoren;
dormiu pensant que no hi ha hivern,
que'l cel és blau, l'estiu etern...
i que les flors no moren!

Dormiu, dormiu, papallors d'or,
ja s'ha adormit l'última flor
sobre son llit de molsa.
Papallons d'or, dormiu, dormiu;
les nits són curtes a l'estiu
i la dormida és dolça.

Salvador Brotons (1959)

“Cançó de l'albada”, núm. 1 de *Cançons de la
roda del temps, op. 128*

Poema de Salvador Espriu (1913-1985)

Desperta, és un nou dia,
la llum
del sol llevant, vell guia
pels quiets camins del fum.
No deixis res
per caminar i mirar fins al ponent.
Car tot, en un moment,
et serà pres.

“Cançó del matí encalmant”, núm, 2 de
Cançons de la roda del temps

Poema de Salvador Espriu

El sol ha anat daurant
el llarg somni de l'aigua.
Aquests ulls tan cansats
del qui arriba a la calma
han mirat, han comprès,
oblidaven.

Lluny, enllà de la mar,
se'n va anar la meva barca.
De terra endins, un cant
amb l'aire l'acompanya:
“Et perdràs pel camí
que no té mai tornada”.

Sota la llum clement
del matí, a la casa
dels morts del meu vell nom,
dic avui: “Soc encara”.
M'adormiré demà
sense por ni recança.

I besarà l'or nou
la serenor del marbre.
Solitari, en la pau
del jardí dels cinc arbres,
he collit ja el meu temps,
la rara rosa blanca.

Cridat, ara entraré
en les fosques estances.

Joan Lamote de Grignon (1872-1949)

L'àngel de la son

Poema d'Apel·les Mestres

L'àngel de la son
té les ales blanques,
té d'or fi el cabell
i el vestit de plata.

No bé s'ha fet nit
que del cel davalla;
per obrir-li pas
els estels s'aparten.

L'àngel de la son
entra en una cambra
on veu els ulls blaus
desvetllats encara.

L'àngel sap cançons
que no sap cap mare
que porten als ulls
la son més manyaga.

L'àngel de la son
quan clareja l'alba,
dret al paradís
bat de nou les ales.

Al veure'l passar
les aloses canten
i s'aixeca el sol
i les flors esclaten.

Joan Manén

Els contrabandistes

Cançó popular

Quina cançó cantaré
que vos sàpiga bé,
la dels contrabandistes,
que a Banyuls se'n van anar
de tabaco a carregar,
tot una companyia.

Oh laila, lara, la, la, la,
oh laila, lara, la la...

A Banyuls varen anar
de tabaco a carregar
tota una companyia.
I en passar per Fortià,
allí varen encontrar
la maleïda espia.

Oh laila, lara, la, la, la,
oh laila, lara, la la...

I a Figueres se'n va anar
a contar-ho al capità
que havia vist contrabandistes.
Bé me'n direu quants n'hi ha
li va dir el capità
vos que ja els haveu vistos.

Més de deu i més de vint
n'hi ha senyor capità
d'aqueixos contrabandistes
senyor capità!

Bé els anirem a pentinar
que se'n puguin recordar
d'aquella malifeta.
I a Banyuls van tornar
per tabaco a carregar
aquells contrabandistes.

Joan Manén

Der Totenkranz

Poema de Margarethe von Schuch i Louis Zacharias

Posaré una corona mortuòria en la teva tomba, mare,
només roses sense espines que he recollit per a tu.

No són delicades roses principesques que decoren els jardins
alegres,
són les flors modestes que un nen captaire a la tomba de la seva
mare pot posar.

Al llarg del camí, creixen de forma exuberantment salvatge
multitud de flors
i a tot arreu la gent les anomena “Agraïment d'un nen”.

Però a tu, mare, t'adornen com a la més bella de les mortes,
per cada benedicció que vas donar, t'arrenco una rosa.

I perquè la corona que vaig posar en la teva tomba no es marceixi,
he suaument humitejat les roses amb la sang del meu cor.

Eduard Toldrà (1895-1962)

“Madre unos ojuelos vi”, núm. 2 de *Seis canciones castellanas*

Poema de Félix Lope de Vega (1562-1635)

Verdes, alegres y bellos.
¡Ay, que me muero por ellos,
Y ellos se burlan de mí!

Las dos niñas de sus cielos
Han hecho tanta mudanza,
Que la calor de esperanza
Se me ha convertido en celos.
Yo pienso, madre, que vi
Mi vida y mi muerte en ellos
¡Ay, que me muero por ellos,
Y ellos se burlan de mí!

De tal suerte me engañara!
Pero ¿quién no lo pensara,
Como no tuviera amor?
Madre, en ellos me perdí,
Y es fuerza buscarme en ellos.
¡Ay, que me muero por ellos,
Y ellos se burlan de mí!

Ricard Lamote de Grignon (1899-1962)

Cant espiritual

Poema de Joan Maragall (1860-1911)

Si el món ja és tan formós, Senyor, si es mira
amb la pau vostra a dintre de l'ull nostre,
què més ens podeu dar en una altra vida?

Perxò estic tan gelós dels ulls, i el rostre,
i el cos que m'heu donat, Senyor, i el cor
que s'hi mou sempre... i temo tant la mort!

¿Amb quins altres sentits me'l fareu veure
aquest cel blau damunt de les muntanyes,
i el mar immens, i el sol que pertot brilla?
Deu-me en aquests sentits l'eterna pau
i no voldré més cel que aquest cel blau.

Aquell que a cap moment li digué “—Atura't”
sinó al mateix que li dugué la mort,
jo no l'entenc, Senyor; jo, que voldria
aturar a tants moments de cada dia
per fé'ls eterns a dintre del meu cor!...

O és que aquest “fer etern” és ja la mort?
Mes llavors, la vida, què seria?
¿Fóra només l'ombra del temps que passa,
i la il·lusió del lluny i de l'aprop,
i el compte de lo molt, i el poc, i el massa,
enganyador, perquè ja tot ho és tot?

Tant se val! Aquest món, sia com sia,
tan divers, tan extens, tan temporal;
aquesta terra, amb tot lo que s'hi cria,
és ma pàtria, Senyor: i ¿no podria
esser també una pàtria celestial?

Home só i és humana ma mesura
per tot quant puga creure i esperar:
si ma fe i ma esperança aquí s'atura,
me'n fareu una culpa més enllà?
Més enllà veig el cel i les estrelles,

i encara allí voldria esser-hi hom:
si heu fet les coses a mos ulls tan belles,
si heu fet mos ulls i mos sentits per elles,
per què aclucà'ls cercant un altre com?
Si per mi com aquest no n'hi haurà cap!

Ja ho sé que sou, Senyor; pro on sou, qui ho sap?
Tot lo que veig se vos assembla en mi...
Deixeu-me creure, doncs, que sou aquí.
I quan vinga aquella hora de temença
en què s'acluquin aquests ulls humans,
obriu-me'n, Senyor, uns altres de més grans
per contemplar la vostra faç immensa!
Sia'm la mort una major naixença!

Isaac Albéniz (1860-1909)

Le paradis retrouvé

Poema de Francis Burdett Money-Coutts (1852-1923)

Hi ha un jardí en algun lloc,
en què abunden les aus cantores,
i fonts que, en esquitxar, entelen el marbre
amb un so suau i persistent.
D'allí fugiran la pena i els sospirs,
i no hi haurà ningú que importuni,
llevat que, mitjançant la senzillesa,
hagin assolit la felicitat.

El cor senzill, la ment senzilla
sincers en la seva fe i la seva lleialtat,
sense límits en el plaer honrat,
desitjosos de l'honrat amor;
i allà estaràs, reina, però jo,
trobaré també l'entrada?
O hauré de vagar tota l'eternitat
recercant-te, amor meu?

Frederic Mompou (1893-1987)

Jo et pressentia com la mar

Poema de Josep Janés (1913-1959)

Jo et pressentia com la mar
i com el vent, immensa, lliure,
alta, damunt de tot atzar
i tot destí. I en el meu viure,

com el respir. I ara que et tinc
veig com el somni et limitava.
Tu no ets un nom, ni un gest. No vinc
a tu com a la imatge blava

d'un somni humà. Tu no ets la mar,
que és presonera dins de platges,
tu no ets el vent, pres en l'espai.

Tu no tens límits; no hi ha, encara,
mots per a dir-te, ni paisatges
per ser el teu món —ni hi seran mai.

Rafael Ferrer (1911-1988)

El noi de l'Ave Maria

Poema de Jacint Verdaguer

I

Solun se deia per nom
un noiet de la Bretanya,
qui de béns era pobret,
de béns del cos i de l'ànima.
Mes no!... d'eixos era ric,
puix la tenia sens màcula,
i la puresa del cor
val més que munts d'or i plata.

Li ensenyaren de llegir,
a la “Jesús” se quedava;
digueren-li oracions,
era com garbellar aigua,
de totes les que sentí
sols se'n quedà eixa paraula,
que en son cor Déu escrivia:

Ave Maria

II

Per viure, no tenint res,
anava de porta en porta,
Ave Maria dient,
per demanar una almoina.
D'Ave Maria los mots
eren pregunta i resposta,
que sempre tenia al bec
com son rucueig la tórtora.
Lo tenien per beneit!,
beneiteria ditxosa
que li fa dir nit i dia:
Ave Maria,

III

Un dia el trobaren mort
al portal d'una capella,
com si s'hagués adormit
de genolls sobre la pedra;
plegadetes té les mans,
mig inclinada la testa,
i obert lo llavi per dir
amb un somrís d'ignocènica
que a tot hora li floria:
Ave Maria

IV

Entre el temple i los xiprers
donaren-li sepultura,
sense una creu per senyal,
de flors i de marbres nua.
No es quedarà nua, no,
que algú des del cel la ulla,
i hi fa eixir un lliri blanc
que l'enjoia i la perfuma;
té fetes d'or i d'argent
una lletra en cada fulla
dels dos mots que dir solia:
Ave Maria

Joan Manén

El rossinyol

Canço popular

Rossinyol que vas a França, rossinyol
encomana'm a la mare, rossinyol,
d'un bell bocatge rossinyol, d'un vol.

Encomana'm a la mare, rossinyol
i a mon pare no pas gaire, rossinyol,
d'un bell bocatge, rossinyol, d'un vol.

I a mon pare no pas gaire, rossinyol,
perquè m'ha mal maridada, rossinyol,
d'un bell bocatge, rossinyol, d'un vol.

A un pastor me n'ha donada, rossinyol,
que em fa guardar la ramada, rossinyol,
d'un bell bocatge, rossinyol, d'un vol.

Encomana'm a la mare, rossinyol,
i a mon pare no pas gaire, rossinyol,
d'un bell bocatge, rossinyol, d'un vol.

Francesc Pujol (1878-1945)

La ginesta

Poema de Joan Maragall

La ginesta altra vegada,
la ginesta amb tanta olor,
és la meva enamorada
que ve al temps de la calor.

Per a fer-li una abraçada
he pujat dalt del serrat:
de la primera besada
m'ha deixat tot perfumat.

Feia un vent que enarborava,
feia un sol molt resplendent:
la ginesta es regirava
furiosa al sol rient.

Jo la prenc per la cintura:
la tisora va en renou
desflorant tanta hermosura
fins que el cor me n'ha dit prou.

Amb un vimet que creixia
innocent a vora seu
he lligat la dolça aimia
ben estreta en un pom breu.

Quan l'he tinguda lligada
m'he girat de cara al mar...
M'he girat al mar de cara,
que brillava com cristall;
he aixecat el pom enlaire
i he arrencat a córrer avall.

També et pot
interessar...

Palau Cambra Lied
Natalie Pérez, mezzosoprano

Natalie Pérez, mezzosoprano
Daniel Heide, piano

Obres de Bizet, Debussy, Delage, Fauré, Hahn, Mendelssohn,
Rihm, Schubert, Schumann i Wolf

Dimecres, 05.05.21 – 20:00 h
Petit Palau
Preu: 15 euros

Amb la col·laboració de:

ELS
TEUS
CLÀSSICS
RECITALS CLÀSSICS

Amb el suport de:

ASSOCIACIÓ
ORFEO
CATALÀ

Ajuntament
de Barcelona
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE CULTURA
Y DEPORTE

inaem

INSTITUTO NACIONAL DE LAS ARTES ESCENICAS Y DE LA MUSICA

Membre de:

EUROPEAN
CONCERT HALL
ORGANISATION

Dipòsit legal: B 1522-2021

